

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρουφῶ. Τὸ ἀναρρούφισμα κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα. Ὁ τύπ. καὶ μεσν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 718 (ἐκδ. Wagner σ. 166) «καὶ εἰς τὸ ἀναρρούφισμα τῆς ἐγκαρισματέας | ὁ ὄνος ἐκατέπιεν γραφὴν τοῦ βασιλέως».

1) Ἡ ἀναρρόφησης ποτοῦ διὰ τοῦ στόματος Κυδων. Κῶς: Σκύφτω, μπηόμαι 'ς τὸ 'νερρούφημα καὶ ρουφῶ το γούλον. 2) Ὁ μετὰ λυγμῶν κλαυθμὸς Λέσβ. — Α' Εφταλ. ἐνθ' ἄν.: Ἄλλο πρὸς τὴν δὲν ἄκουες παρὰ κλάψες καὶ ἀναρροφήματα Α' Εφταλ. ἐνθ' ἄν. 130. Σὲ κάθε ἀποσταμένο τους πάτημα βγαίνανε ἀναστεναγμοὶ καὶ ἀναρροφήματα αὐτόθι. 137.

ἀναρρούφι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρρουφῶ.

1) Ρόφημα: Φρ. Τὸ 'καμε ἀναρρούφι (τὸ ἐρρόφησε, τὸ κατέφαγε αὐθωρεῖ). 2) Ὁ τόπος ἐν ᾧ καταπίνονται τὰ καταπίπτοντα ὕδατα. Πβ. ἀναρρούφα 2. 3) Ἐπιρρηματ., ἐλαφρῶς, ἐξ ἐπιτολῆς (ἐκ τῆς σημ. τοῦ ταχέως, ἀπνευστὶ πίνειν τι): Ὁργῶνω τὸ χωράφι ἀναρρούφι. Τὸ πάμε ἀναρρούφι τὸ χωράφι.

ἀναρρουφῶ Δ.Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) — ΕΛυκούδ. ἐν Ἡμερολ. Μ.Ελλάδ. 1923 σ. 122. — (Εβδομαδ. Τύπ. 28 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναρρῶν Σκόπ. ἀνερρουφῶ Α.Κρήτ. ἀνιρρῶν Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. 'νερρουφῶ Κῶς Ρόδ. 'νιρριφῶ Μακεδ. Μέσ. ἀνιρρουφειοῦμι Δαρδαν. ἀνιρρῶφειμί Ἰμβρ. ἀνιρρῶφειμί Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρροφῶ.

1) Εἰσάγω τι εἰς τὸ στόμα δι' εἰσπνοῆς, ροφῶ ἐνθ' ἄν.: Ἀναρρουφῶ νερό Κρήτ. Ἡ φουσκοθαλασσιὰ... ἐσπρωχνε δυνατὰ ὅξω 'ς τὴν ξηρὰ τὸ κῆμα καὶ ἀμέσως πάλι τὸ ἀναρροφούσε τὸ ἀντιμάμαλο ΕΛυκούδ. ἐνθ' ἄν. Τὰ κορίτσια κλαίγανε ἀγκαλεσμένα, ἀναρροφούσανε τὰ δάκρυα τους καὶ λέγαν ἀδιάκοπα πῶς δὲν ξέρουν (Εβδομαδ. Τύπ. ἐνθ' ἄν.) || Φρ. Θὰ σὶ 'νιρρῶφῆξον! (ἀπειλητικὴ) Μακεδ. Συνών. ροφῶ. β) Ἀνασύρω δι' ἰσχυρᾶς εἰσπνοῆς εἰς τὰ ἐνδοτέρω, ἐπὶ τῶν βλενωδῶν ἐκκρίσεων τῆς ρινὸς Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ παιδί ἀναρρουφᾷ τοὶ μύξες του Κρήτ. Ἀναρρουφᾷ τὴ μύτι του (βραχυλ. ἀντὶ τοῦ μύξες τῆς μύτις του) Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀναρρίπτω τὸ ἀπορροφηθὲν ὕδωρ, κυρίως ἐπὶ θαλάσσης, ἀναρροιβδῶ Πελοπν. (Λακων.) 3) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ λυγμῶν Κυδων. Λέσβ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. Συνών. ἀναλυγγίζω 1, ἀναλυγγίζω, ἀνασέρνω. 4) Μέσ. ἀποσύρομαι με ἀπότομον βαθεῖαν εἰσπνοὴν ἐκ φόβου ἐπὶ τῇ προσεγγίσει ἢ ἐπαφῇ ἐνοχλητικοῦ ἢ ψυχροῦ τινος πράγματος Ἰμβρ. Σαμοθρ.: Γιατί ἀνιρρῶφεισί; Μὴν ἀνιρρῶφεισί καὶ ξικουλλοῦν οἱ βιδούζις Ἰμβρ.

ἀναρροχάζω Λεξ. Βλαστ. (λ. ἀναροχάζω) ἀναρροχάζου Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀναρρῶχάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναρροχιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ροχάζω.

1) Ρέγγω, ἐπὶ ψυχορραγούντος Πελοπν. (Λακων.) 2) Στενάζω Πελοπν. (Λακων.): Γιά δὲς πῶς ἀναρροχιάζει! Συνών. ἀναστενάζω. 3) Παράγω ἰσχυρὰν βοήν, ἤχῳ, ἀντηχῶ Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ.: Ἐρρῶξαν ἕνα τ'φέξ' καὶ ἀναρροχάζαν οὐλα τὰ β'νά Αἰτωλ. || Φρ. Ἀναρροχάζ' οὐ κόσμους (ἐπὶ πράξεως γενομένης διαβοήτου) αὐτόθι. Συνών. βοῦίζω. 4) Ἐκβάλλω διατόρους κραυγὰς Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Τί ἐπαθὶς καὶ ἀναρροχάζεις;

ἀναρρόχασμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρροχάζω.

1) Ὁ ρόγχος τοῦ κοιμωμένου Λεξ. Βλαστ. Συνών. ροχάλισμα. 2) Ἀντήχησις Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.

ἀναρρύω Λευκ. Πελοπν. (Λακων.) ἀναρρύζω Πελοπν. (Μάν.) ἀναρρῶ Πελοπν. (Λακων.) ἀναρροῦ Πελοπν. (Μάν.) Μέσ. ἀναρρῶμαι Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀναρρύω. Τὸ ἀναρρῶ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀναρρυῶ. Περί τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ ἀν- ἐν τῷ ἀρρῶ ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 72.

Α) Ἐνεργ. 1) Σφύζω τινὰ κινδυνεύοντα Λευκ. Πελοπν. (Λακων.): Βρέθη καὶ μ' ἀνάρρυνε ἕνας παῖδος, εἰταμὴ θὰ με τρώσει τὰ σκυλλία (εἰταμὴ = εἰδεμὴ) Λακων. Ἀνάρρυνσέ με ἀπ' τὰ σκυλλία Λευκ. 2) Διαχωρίζω τοὺς διαπληκτιζομένους Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Μπῆκε 'ς τὴ μέση καὶ τοὺς ἀνάρρυνε Λακων. Ἦτανε ἀρπασμένες ἀπὸ τὰ μαλλία καὶ τοὺς ἀνάρρυνε Μάν.

Β) Μέσ. 1) Ὑπεκφεύγω τὸν κίνδυνον Πελοπν. (Μάν.): Πῆγε γὰρ τότε βαρέση, ἀλλὰ 'κεῖνος ἀναρρύθη καὶ ξέφυγε Μάν. Συνών. ξεφεύγω. 2) Ἀνθίσταμαι, ἐναντιώνομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Σὰν ξύλο στέκεσαι καὶ καθόλου δὲν ἀναρρῶσαι Λακων. Δὲ βορεῖ ν' ἀναρρυνθῇ Μάν.

ἀναρρώνω Ἀμοργ. Μέσ. ἀναρρώνομαι ΝΠολίτ. Παροιμ. 4,583

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναρρώννυμι. Ὁ μεταπλασμός ἐκ τοῦ ἀορ. ἀνέρωσα κατὰ τὸ ἐφανέρωσα - φανερώνω κττ.

Ἐμβάλλω δυνάμεις εἰς τινὰ, ἐνισχύω τινὰ ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. Ἀν δὲ δύνασαι, ἀναρρώσου (αἰσθανόμενος ἀδυναμίαν πρὸς ἐκτέλεσίν τινος μὴ μικροψύχει, ἀλλ' ἐπιδείκνυε τόλμην, διότι πιθανῶς θ' ἀποσοβήσης οὕτω τὸν κίνδυνον) ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμι.

Κ' ἔπειτα σὰν τὸν πάρωμε | τί θὰ τὸν ἀποκάμωμε;

— Ὅταν τὸν ἀναρρώσωμε, | θὰ τότε στεφανώσωμε

Ἀμοργ.

ἀνάρτευτος ἐπίθ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀρτεντός < ἀρτεύω.

Ἀνάρτυτος 1, ὁ ἰδ.: Ἀνάρτετο φαεῖ. Ἀνάρτετα λάχανα.

ἀνάρτιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Οἶν.) ἀνάρτι Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀρτύζω, δι' ὁ ἰδ. ἀρτύνω.

Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

Τὸ ἀνάλατον, ἐπὶ φαγητοῦ: Ἀνάρτιν φαγεῖν Οἶν. Συνών. ἀνάλιν. Πβ. ἀνάλιστος.

ἀνάρτυτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνάρτυτους βόρ. ἰδιώμ. ἀνάρτι-τους Μακεδ. (Βελβ. Βέρ.) ἀνάρτετος Πόντ. (Κερασ.) ἀνάρτυστος Θήρ. Νίσυρ. Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνάρτυγος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀνάρτυγους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνάρτ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάρκυσσε Τσακων. ἄρτυτος Ρόδ. ἄρτυστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. Τραπ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνάρτυτος. Τὸ ἄρτυτος ἄνευ συνθέσεως κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ *ἀρτυτός < ἀρτύνω. Περί τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἔνεκα τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ περιέχων ἄρτυμα, ἥτοι ἄλας, ἔλαιον, βούτυρον κττ., ἐπὶ φαγητοῦ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Τσακων.: Ἀνάρτυτο φαγεῖ σύνθηθ. Ἡ μαγει-

ριά σου είναι ἄρτυτη Ρόδ. Τὰ φασούλα ἀνάρτυγα εἶναι *Οφ. Φαγεῖν ἀνάρτυστον Τραπ. *Ἀρτυτο κι ἀνάλατο φαγεῖ Ρόδ. || Παροιμ. Λόγια λιπαρὰ καὶ φαγεῖα ἀνάρτυτα (ἐπὶ τῶν πολλὰ ὑποσχομένων, μηδὲν δὲ ἐκπληρύνοντων) Κερασ. Χαλδ. Συνών. ἀνάρτυτος. 2) *Ο ἄνευ ἐλαίου, βουτύρου κττ., νηστήσιμος Θράκ. (*Ἀδριανούπ.) Πόντ. (Οἶν.): Φαεῖ ἀνάρτυτο.

β) Τὸ θηλ. ἀνάρτ-τη ὡς οὐσ., εἶδος ἐδέσματος νηστήσιμου Μακεδ. (Βέρ.) 3) *Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ τρεφόμενος μὲ νηστήσιμα φαγητά, ὁ μὴ καταλύων τὴν νηστείαν *Ηπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὴν πέρασα τ' Σαρακουσιτὴ ἀνάρτ'γους Αἰτωλ. Αὐτεῖν' ἢ γραιὸ θὰ πιθάν' ἀνάρτ'γ' αὐτόθ. β) Μεταφ. ὁ μὴ συνευρεθεὶς μὲ γυναῖκα Πελοπν. (Οἶν.) 4) *Ληδής, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ λόγων Κρήτ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: *Ἀνάρτυτος ἄνθρωπος Λεξ. Δημητρ. *Ἀνάρτυτα λόγια Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάλατος Α 1 β.

*ἀναρύζω, ἀνερύσσω *Ἰκαρ. ἀνερύζω Θράκ. *Ἰκαρ. ἀνερύζον Σάμ. ἀναράω Πελοπν. (Λακων.) Μέσ. ἀνεργοῦμαι Κάμπ. ἀνουργοῦμαι Κρήτ. ἀνουργέμαι Κρήτ. *νουργοῦμαι Κρήτ. Ρόδ. *νουργοῦμαι Κρήτ. *νουργέμαι Ρόδ.

*Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνωρύομαι. *Ο ἐνεργ. τύπος ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ μέσ. ὑποχωρητικῶς. Πβ. ἀγγελοκρούω, ἀγγελοσκιάζω κττ.

1) *Ὠρύομαι, ἐπὶ κυνὸς Κάμπ. Κρήτ. (Σφακ. κ. ἀ.) Ρόδ.: *Ο σκύλλος ἀνεργέται, κακὸ θὰ ἐγῇ Κάμπ. *Ἀνεργέται τὸ σκυλλί, ποῦ νὰ φάῃ τὴν κεφαλὴν του! αὐτόθ. *Νουργέται ὁ σκύλλος Κρήτ. Ρόδ. Συνών. ἀλυχτουρῶ 1, οὐρλιάζω.

β) *Υλακτῶ Πελοπν. (Λακων.): Παροιμ. *Ἐκεῖ ποῦ τρώει τὸ σκυλλί, ἐκεῖ καὶ ἀναράει (ἐπὶ τοῦ ὑποστηρίζοντος δικαίως ἢ ἀδίκως τινά, διότι παρ' αὐτοῦ ἔχει ὠφελήματα). Συνών. ἀλυχτένω, ἀλυχτῶ Α 1, γαβγίζω, ὑλάζω.

2) *Ολοφύρομαι, κλαίω μετὰ λυγμῶν ἰσχυρῶν Θράκ. *Ἰκαρ. Κάμπ. Κρήτ.: Τὸ μωρὸ κλαίει κι ἀνερύσσει, γιὰτὶ θέλει βυζῖ *Ἰκαρ. *Ἐθαψαν τὴ μάγναν της κ' ἤκλαιε κ' ἠνέ-ρυσσεν οὐλὴν τοῦ Θεοῦ τὴν ἡμέραν αὐτόθ. *Νουργάται τὸ παιδί Κρήτ. Τίαν ἔχεις κι ἀνεργέσαι; Κάμπ. || *Ἄσμ.

Κ' ἔναν πουλλάκι κάισε 'ς τὸν πόα τῆς καμάρας, ἔν ἐκίλαει σὰν πουλλὶ μῆε καὶ σὰν ἀδόνη, μόν' ἐνεργέτο κ' ἤκλαιε μ' ἀνθρώπινη φωνίτσα αὐτόθ. Συνών. ἀναθρηγῶ, ἀνακαλῶ Β 3, ἀναλυγ-γιάζω 1, ἀναλυγγίζω.

ἀναρύνω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

*Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀρύνω.

Κάμνω τι ἀραιόν, ἀραιώνω: *Ἀναρύνω τὰ ψωμία. Συνών. ἀρύνω. Καὶ ἀμτβ. ἀραιοῦμαι: *Ἐνέφυναν τὰ φυτά. Πβ. ἀναραιάζω, ἀναραιεύω, ἀναραιώνω, ἀραιεύω, ἀραιώνω.

ἀνάρυσμα τό, Θράκ. ἀνέρυσμα *Ἰκαρ.

*Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναρύζω.

*Ο μετ' ἀναστεναγμῶν καὶ λυγμῶν κλαυθμός, ὀλο-λυγμός, ὀλοφυρμός: Γὰ δέτε τί ἀνέρυσμα ποῦ τὸ κάμνει τοῦτο τὸ παιδί. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακάλημα 3.

ἀναρχία ἢ, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀναρχία.

*Ἐλλειψις ἐννόμου τάξεως: *Ἐκεῖ ἦτανε μεγάλη ἀναρχία.

ἀναρχίνητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναρχίντους *Ηπ. Θράκ. (Κομοτ.) ἀρχίν'γους *Ηπ.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ἀρχινητός < ἀρχινῶ. Τὸ ἀρχίν'τους ἐκ τοῦ *ἀρχινητός, τοῦ ὁποίου τὸ ἀρκτικὸν α προσέλαβε σημ. στερητικὴν διὰ τοῦ ἀναβιβα-σμοῦ τοῦ τόγου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

*Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινεν ἀρχὴ ἔνθ' ἀν.: Τ'ν ἔχου ἀναρχίν'τη τὴν κάλτσα Κομοτ. Βούτ'ρου - φαεῖ ἀρχίν'γου (τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινεν ἀρχὴ καταναλώσεως - τὸ ὁποῖον εἶναι ἄθικτον) *Ηπ.

ἀναρώτημα τό, Δ.Κρήτ. κ. ἀ. ἀναρώτημαν Λυκ. (Λι-βύσσ.) ἀνερώτημα Θράκ. Α.Κρήτ. Νίσυρ. Σῦρ. — ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,269 — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. ἀνιρώτ'μα Λέσβ. *Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρωτῶ. *Η λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) *Ἐρώτησις ἐκ πολυπραγμοσύνης καὶ συνήθως ὀχληρὰ Θράκ. Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νίσυρ. κ. ἀ. — Λεξ. Περίδ.: *Ἔιντ' ἀνερώτημα ἦτον αὐτό; Νίσυρ. *Ὅλο ἀνερωτήματα εἶσαι, καημένη! Σῦρ. || Παροιμ. Δὲ μὲ μέλει πῶς πεθαίνει ὁ ἄντρας μου, μόνε τ' ἀνερωτήματα (χειροτέρα τοῦ δυστυ-χήματος εἶναι ἢ ἐνόχλησις, τὴν ὁποίαν προξενοῦν οἱ περίεργοι ἐρωτῶντες νὰ μάθουν τὰ περὶ αὐτοῦ) ΝΠολίτ. ἔνθ' ἀν. || *Ἄσμ.

Σ' ἐκεῖνο τ' ἀναρώτημα ἢ λυγερὴ τοῦ λέει,

μὰ εἶχα κύρι ἀρχοδα καὶ μάν' ἀρχοδοπούλλα

Κρήτ. 2) *Ἀναζητήσις εὐθυνῶν, ἀνάκρισις Κρήτ. Λέσβ.: Νὰ λείπω ἀπὸ τοοὶ μαλιές σας νὰ μὴν ἔχω ταχυτέρου τὴν ἄλλη μέρα ἀνερωτήματα (μαλιές = μαλώματα) Κρήτ. Γε' αὐτὴ τὴ δ'λεῖα θὰ 'χουμι ἀνιρουτήματα Λέσβ. *Ἡ ἀνθριπους ἤξιρι ποῦς θαν' ἔχ' ἀνιρουτήματα μὲ τ'ς σπανοὶ τ' εἶχι οὐλου τοῦ κακὸ μέο' 'ς τοῦ νοῦ τ' (ἐκ παραμυθ. κακὸ = δυσάρεστος περίπτωσις ἐρεύνης) αὐτόθ.

ἀναρώτησι ἢ, ἀμάρτ. ἀναρώτηξι Δ.Κρήτ. ἀνερώ-τηξι Α.Κρήτ.

*Ἐκ τοῦ ρ. ἀναρωτῶ. Παρὰ Βλάχ. ἀναρώτησις.

1) *Ἐξέτασις: Μεγάλη ἀναρώτηξι μοῦ 'καμε. *Ἐκαμέ του μιὰ ἀνερώτηξι. 2) Εὐθύνη: Θὰ πασκίσω, ἂν δορέσω, νὰ σὲ σιάξω νὰ μὴν ἔχης ἀναρώτηξι.

ἀναρώτητα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ. ἀνα-ρώτ'γα Β.Εῦβ. ἀναρώτ'τα Σκῦρ. ἀνερώτητα *Ηπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Γέρμ.) — Λεξ. Αἰν. ἀνερώτητα Πόντ. (Τραπ.) ἀνερώτιχα *Ἀνδρ. Θήρ. Θράκ. Κάμπ. Κρήτ. Μεγίστ. ἀνερώτιγα *Ηπ. Πελοπν. (*Ἀρκαδ. Κλουτσιοχ. Λάστ. Τρίκκ.) ἀνιρώτ'τα Θεσσ. Θράκ. (*Ἀδριανούπ. Αἰν.) *Ἰμβρ. Μακεδ. Σάμ. ἀνιρώτ'γα Εῦβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀναρώτητος. Πβ. καὶ μεσν. ἀνε-ρωτήτως.

1) Χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ τις ἢ χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τις Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) Σκῦρ.: *Ἀναρώτητα ἀπο-κρίνεται Πελοπν. *Ἀνερώτητα συντίζαίν' (ὀμιλεῖ) Τραπ. *Ὅγοιος κάθ' τοοὶ δ'λεῖς τ' ἀναρώτ'τα αὐτὰ παθαίνει Σκῦρ.

2) *Ἀνευ ἀδείας ἔνθ' ἀν.: Τό 'καμε ἀναρώτητα Λακων. Παίρνει τὰ πράματά μας ἀνερώτητα Κεφαλλ. Τό 'καμενε ἀνερώτιχα *Ἀνδρ. *Ἀνερώτιχα μπαίνει βγαίνει Κάμπ. Μπῆκε 'ς τ' ἀμπέλι ἀνερώτιγα *Ἀρκαδ. *Ἀνερώτιγα δῆτ'δε τοοὶ τδοιμήθητ'δε Τρίκκ. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάρης φαεῖ ἀνε-ρώτιγα Κλουτσιοχ. Νὰ μὴ δών'ς τίβοτα ἀναρώτ'τα Σκῦρ. Σ'κώθ'κι κι πάει ἀνιρώτ'τα Θεσσ. Γιατί βαίν'ς ἀνιρώτ'τα; Αἰν. Μπῆκε ἀνιρώτ'γα κ' ἔκουσι σταφύλια Αἰτωλ. Πῆκε κι μάζουξε βιλάν' ἀνιρώτ'γα Στρόπον. Συνών. ἀρώτητα.

ἀναρώτητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνερώτητος *Ηπ. κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. *Ἡπίτ. ἀνιρώτητους Θεσσ. ἀναρώτιχος Κρήτ. ἀνερώτιχος *Ἀνδρ. Πάρ. ἀνερώτιγος *Ηπ. ἀνιρώτ'γους *Ηπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀναρωτήτος < ἀναρωτῶ. Περί τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἔνεκα τῆς προπαρο-ξυτονίας ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

